

ningehjælp ikke tager stilling til eventuelle sagsbehandlingsfejl, når de skal afgøre, om en sag er åbenbart grundløs. Problemet er, at der i forvejen er fare for, at der i de såkaldte åbenbart grundløse sager kan ske sagsbehandlingsfejl på grund af det forøgede sagsbehandlingstempo, og derfor har det hidtil været sådan, at klager til Ombudsmanden og indenrigsministeren har kunnet virke som en art sikkerhedsnet. Den mulighed lukkes nu, og det synes vi er dybt betænkeligt.

Det andet område, jeg vil nævne, er som sagt politiets og anklagemyndighedens mulighed for at indhente oplysninger fra asylsagen uden ansøgerens godkendelse. En sådan mulighed for indsigt i personlige oplysninger strider klart imod det grundlag, som asylsøgeren har fået oplyst er gældende. På side 1 i asylansøgningskemaet står der nemlig, at man skal fortælle sandheden og gøre det så nøjagtigt som muligt, og at disse oplysninger vil blive behandlet i fortrolighed.

Denne fortrolighed brydes nu, og konsekvensen er klar: Når det bliver kendt, at politiet kan få adgang til asylsøgnernes oplysninger, vil de være meget mere tilbageholdende og unøjagtige med at give oplysninger, og det er forståeligt nok. Hvem ved, og hvem kan garantere, hvor disse oplysninger havner? Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, hvad der kan ske med fortrolige papirer og oplysninger, hvis to betjente skal forhandle om rejsedokumentation med myndighederne i det land, som asylsøgeren er flygtet fra.

Enhedslisten stemmer derfor imod lovforslaget, selv om vi – som det vil blive klart under næste punkt – stemmer sammen med regeringen om en række ændringer af loven vedrørende det tidligere Jugoslavien. Det er sådan set bare et udtryk for, at vi i hver enkelt sag stemmer efter vores overbevisning og siger nej til politiske studehandler.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en stort set positiv modtagelse af lovforslaget.

Jeg vil starte besvarelsen bagfra med et svar til hr. Søren Søndergaard, der spurgte, hvorfor vi skal have dette lovforslag nu. Svaret er, at vi i Indenrigsministeriet er meget optaget af at få strammet op på de rutiner og arbejds gange, som i praksis betyder, at sagerne kommer til at tage længere tid end højst nødvendigt.

Vi er opmærksomme på, at vi godt har kun-

net lave nogle yderligere opstramninger i den måde, vi behandler de åbenbart grundløse sager på, og så ville det da være ejendommeligt, hvis vi skulle afvente noget, som i virkeligheden er en helt anden sag, nemlig hvordan de almindelige asylsager kommer til at fungere under de nye procedurer, vi vedtog i sommer. Jeg mener tværtimod, at man kunne beskyldte os for forsømmelighed, hvis det ikke var sådan, at vi rent faktisk forholdt os til de problemer, der opstår i forbindelse med de åbenbart grundløse sager.

Så vil jeg vende mig til SF's ordfører, der gav udtryk for lidt af det samme synspunkt. Her vil jeg godt minde om, at fru Ebba Strange, der i mange år var SF's ordfører på udlændingeområdet, gentagne gange efterlyste, om man dog ikke kunne få sagsbehandlingstider på to dage, når det gjaldt åbenbart grundløse sager. Vi var et par stykker, som var lidt mere besindige og sagde, at det var nu nok at overdrive en smule; men vi var enige om at forsøge at få det, som vi kan kalde de forsinkende led i den type sager, fjernet og helst skåret helt væk. Det er præcis den proces, vi nu er i gang med, og jeg er glad for, at et flertal her i Folketinget gerne vil tilslutte sig det.

Jeg vil gerne give en samlet besvarelse til de borgerlige partiers ordførere, men først vil jeg lige nævne fru Ulla Tørnæs' indlæg. Jeg ved ikke rigtig, hvad det egentlig var for nogle sammenligninger, det lykkedes at få foretaget her, når man diskuterede sagsbehandlingstiderne. Fru Ulla Tørnæs sagde, at der stod noget i et eller andet skrift, der vistnok udkom en gang om måneden, og når hun læste dette særlige skrift, kunne hun ikke få det til at passe med det, der i øvrigt er oplyst om sagsbehandlingstiderne.

Jeg går ud fra, at dette skrift, der skulle komme en gang om måneden, er Indenrigsministeriets Nyhedsbrev, der udkommer hver 14. dag, og hvor vi løbende oplyser om sagsbehandlingstiderne. Heraf fremgår det klart, hvordan vi gradvis har fået ædt os ind på det, som jeg vil kalde det overflødige tidsforbrug i behandlingen af denne type sager.

Derfor vil jeg godt sige til fru Ulla Tørnæs, at det hjælper ikke noget, at Venstre er så befippet over, at det, der ikke lykkedes for den tidligere regering med hensyn til at stramme op på tingene, er lykkedes for den nuværende regering. Det hjælper ikke noget, at man tror, det er nødvendigt at sammenligne de tal, man læser i det ene skrift, med dem, man læser i det andet skrift. Realiteten er, at for første gang står vi nu med